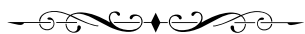

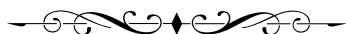
Олександр Чернецький

[illegible]

Олександр Чернецький

ВОГОНЬ КАЛИНИ

Поезії

ОДЕССА

ФАО БАХВА

2•0•0•7

УДК 82-1(477)
ББК Ш6(4УКР)6
Ч - 49

ЧЕРНЕЦЬКИЙ, ОЛЕКСАНДР
Ч - 49 Вогонь калини: Поезії. О.: АО БАХВА, 2007.—76 с.

У цій збірці поєднались вірші, написані автором у різні періоди — від юності й до останніх років життя. Та всі вони сповідують ті цінності, які завжди для нього були найдорожчими, найвищими.

Це зачарованість красою рідної землі і дивосвітом чужих країв, це тремтлива і вдячна любов до всього, що стало йому духовними витоками, це ніжність кохання і вірність дружби, роздуми над суттю людського буття.

Власне, з таких коштовностей і з таких почуттів зіткане життя кожного з нас, й тому, незалежно від віку, кожен читач даної збірки може прийняти ці поезії у своє серце.

Олександр Чернецький більше знаний був, як журналіст, хоч з поезією обручився ще в зовсім юні роки й проніс цю любов до останку. Вірші писав завжди і скрізь — у школі, в армії, поміж щоденною напругою своєї фахової роботи — в газетах, на радіо, телебаченні, в далеких відрядженнях, зарубіжних мандрах, у які закидала неспокійна професія. Понад двадцять років Олександр Чернецький був власним кореспондентом по Одеській області від колишнього «флагмана» української преси газети «Радянська Україна» (нині — «Демократична Україна»). А обіч цього добре второваного журналістського шляху проростали вірші — немов придорожні польові квіти...

У час розквіту поетичного таланту Олександра Чернецького у видавництвах не було попиту на таку, як у нього, поезію — без «громадянської лірики». І все ж свою першу поетичну збірку «Весільна пристань» він видав ще у 80-х роках — з благословіння й, можна сказати, наполягання Бориса Олійника. У передмові до неї відомий український поет написав що «...ця книжечка, просвітлена м'якими світанками, утверджує чистоту почуттів, вірність, любов до всього справжнього, живого», і що автор її говорить з читачем «довірно, у тій роздумливій інтонації, де не потрібні зайві оклики».

Через роки до світлої, якоїсь дитинної зачарованості поета білим світом і життям додаються й сумовиті роздуми про невідворотність долі, про радощі і втрати — про все те, що, торкнувшись душі, надає нової й вищої ціни кожній миті земній... Донести це до читача він збирався у новій книзі «Вогонь калини», яку почав готувати до друку. Та видати не встиг — помер несподівано у квітні 2004 року. Свій «Вогонь калини» Олександр Чернецький дарує вам сьогодні.

ЗМІСТ

І ЛЕТИТЬ МІЙ СОСТАВ
ПРЯМО З ВЕРЕСНЯ — В КВІТЕНЬ

9

П'ЯТЬ ХВИЛИН
ПУБЛІЦИСТИЧНА ПОЕМА

27

З РОКІВ І ВІДСТАНЕЙ

37

Я ВІРШІ ПЕРЕПЛАВИВ НА КОХАННЯ

47

ПІСНІ

55

Рядки пам'яті

61

У НАДВЕЧІР'І

69

I

І ЛЕТИТЬ МІЙ СОСТАВ
ПРЯМО З ВЕРЕСНЯ — В КВІТЕНЬ

I

І ЛЕТИТЬ МІЙ СОСТАВ ПРЯМО З ВЕРЕСНЯ — В КВІТЕНЬ

* * *

Хмеліє день в березняку,
і сік в лотку на дні хмеліє.
І вже нуртує, шаленіє
весна в короткому рядку.
І вже поетам не до снів,
і слово днів недосипає —
і невідомо, чи заграє,
як сік ячмінний, в глеках днів.

* * *

У квітні — коронація весни!
Сніги зійшли.
Земля й тополі — голі.
А вже довкруз майдану, на роздолі,
Зухвало парубкують ясени.

Спішить ручай на зустріч до ріки,
Ляга на гул така зелена свіжість..
Весна дарує нам тепло і ніжність
з ласкавої
і доброї руки.

Спадає день
На тихі й світлі сни,
У голови кладе найперше зілля..
У квітні — коронація весни.
Весілля.

* * *

Одійдуть грози молоді,
притихнуть бджоли серед вишень,
і травень на хиткій воді
усе за розкладом розпише:
зелений плід,
росу в траві,
вінок селянської роботи.
В якому тижні жнивень жовтий
впаде на схили дніпрові.
Які дерева звеселить,
щоб колір вересня не видів..
Кому по осені родить,
кому збираєть
сумні кислоти.

* * *

На трьох весіллях їй кричали «гірко»,
старе вино за край стола лили...
Була любов.
Чоловіки були.
Було на серці лагідно і дзвінко.
Від поцілунків.
Від рясних обнов.
Від щедрого селянського обіду...
Та тільки першим вересень пішов —
зорав поля
і не залишив сліду.
Був жовтень. Для сусідок напоказ.
Ходив селом, своїм багатством мірявся.
Та в нього, мабуть, інша завелась —
труснув сади
і з тим добром завіявся...
Змарніла. Подалася на порі —
чекала листопаду на дорозі.
А він прийшов,
І листям не зігрів.
І сам згорів на першому морозі.
Було...
Сплило...
Та тільки серце й досі
на когось ще надію сповива.
... Тремтить в садах стара, зів'яла осінь, —
печальна,
як покинута вдова.

* * *

ПЕРЕД ШТОРМОМ

Сerpневий жар...
Вечірній присмерк.
Пpинишло-стишена вода.
Хіба що десь зненацька присне
чайний сміх.
І — пропада.
І припада до хвилі радар
чутливим променем зірниць.
Лягає вечір горілиць
на спорожнілий дебаркадер.
Сerpневий жар...
Червоний присмерк.
Холодно-сірий зблиск води...

А у води ж — солоний присмак.
А сміх у чайки... молодий!

* * *

В одному дні
сім п'ятниць завелось,
сім днів перечипилося за пута:
опівночі дороги замело,
і ранок хуртовиною закутався...
Сім п'ятниць серед тижня —
нічії,
такий содом — не виткнешся на люди:
то крізь село кричали ручаї, —
то знов мело,
котилося на лютий.
То сонце вістувало на терезах,
а то мороз
за груди землю брав...
Та ось шпачок
до дерева припав...
І зав'язався
Березень
в березах.

* * *

ПОХВАЛА ШВИДКОСТІ

Азарт,
шалена
швидкість
шин...
На грані гра —
життя і смерті..
І вже на п'ятім кілометрі
хтось не дійшов,
не доспішив.
Не долюбив, не помиривсь,
чиясь душа з вини безвинна.
Хтось не провів до школи сина,
на півдорозі зупинивсь..
А гра — в зеніті.
І боюсь, —
із нею вже не розпрощаюсь,
бо знову швидкості вручаюсь
і на святий азарт молюсь.
Спішать колеса босоніж,
Спішать в шаленій коловерті..
А ти
на п'ятім кілометрі
моєю
совістю
стоїш.

* * *

У цій затоці стільки птаства —
у два ряди, у три ряди...
Сидить качва така криласта,
прилипла пір'ям до води.
Така пухка і тепла постіль,
таке затишшя вікове
під верболозами плыве...
... Та вже гримить над плесом постріл.
Запізня осінь кригу кришить,
потріскує то там, то тут...
І я сполоханий, мов крижень,
шукаю в небі висоту.
Та наражаюсь, як на полюс,
на необізнаність свою...
А сніг іде.
І я — по пояс...
у світі білому стою.

* * *

Колобродить вечір
коло броду в травах,
то в моєму серці
проростає травень.
Молодим устану —
ще не сиві скроні.
Он жучок з каштану —
прямо на долоні.
Он за тихим ставом
в голубих півтонах —
молода і ставна
весняна Мадонна...
Стану воду брати
з чистого озерця —
однесу до хати повнії відерця.
... Тихо літо в'ється,
вечори — під осінь.
Та мені здається —
я у травні й досі.
А воно вже серпень —
літня пісня змовкне.
Заберуться в серце
вересень та жовтень.

* * *

Поволеньки, поволі, помаленьку,
без поспіху, без поспіху в крилі..
Куди ж це ви, лелеки-лелеченьки,
якої видивлятися землі?
Чуже тепло, як той проклятий стронцій..
Ніхто вам не підставить там плече.
Чи крила обігріє дальнє сонце,
а душу чужиною обпече.

* * *

Дивись, як за пірсом у море,
в зелену збентежену хвилю
спадають і котяться зорі,
неначе черешні достиглі.
Бо там, у небеснім затишші,
мабуть, їм і нудно, і тісно.
Тож падають зорі, як вишні,
у пелену моря, за містом.